II

(Muut kuin lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset)

ASETUKSET

KOMISSION DELEGOITU ASETUS (EU) 2023/1640,

annettu 5 päivänä kesäkuuta 2023,

menetelmästä sellaisen biopolttoaineen ja liikenteessä käytettävän biokaasun osuuden määrittämiseksi, joka saadaan fossiilisten polttoaineiden kanssa yhteisessä prosessissa jalostettavasta biomassasta

EUROOPAN KOMISSIO, joka

ottaa huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen,

ottaa huomioon uusiutuvista lähteistä peräisin olevan energian käytön edistämisestä 11 päivänä joulukuuta 2018 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2018/2001 ([1]) ja erityisesti sen 28 artiklan 5 kohdan,

sekä katsoo seuraavaa:

(1) Yhteisellä käsittelyllä tarkoitetaan tyypillisesti sitä, että öljynjalostamoyksikkö käsittelee biomassaraaka-aineita yhdessä fossiilisten raaka-aineiden kanssa ja jalostaa ne lopullisiksi polttoaineiksi. Tätä menetelmää voidaan kuitenkin soveltaa myös muunlaisissa laitoksissa, jotka käsittelevät bionesteitä ja fossiilista öljyä, tai laitoksissa, jotka käsittelevät yhteisessä prosessissa sekä biologista että muuta kuin biologista alkuperää olevia jätteitä. Biomassaraaka-aine voi olla esimerkiksi rasvapohjaista, kuten kasviöljyä, raakaa mäntyöljyä tai pyrolyysiöljyä, ja fossiilinen raaka-aine on tyypillisesti peräisin raakaöljystä. Tällaisesta raaka-aineseoksesta tuotetut lopulliset polttoaineet ovat yleensä dieselpolttoainetta, lentopetrolia, lämmitysöljyä, meriliikenteessä käytettävää polttoainetta, bensiiniä, bensiinin ainesosia ja joskus propaanikaasua, joka on nestekaasun ainesosa, mutta mukana voi olla pieniä osia muita tuotteita. Olennaista on, että tällaiset yhteisesti käsitellyt polttoaineet sisältävät biopolttoaineita ja biokaasua. Jos tuotantoyksikkö käyttää raaka-aineena yhteenliitetystä infrastruktuurista poistettua biometaania, joka on sertifioitu ja jäljitetty yhteenliitetyn kaasuinfrastruktuurin ainetasemenetelmän kautta, sitä ei pidetä tässä delegoidussa asetuksessa tarkoitettuna yhteisenä käsittelynä.

(2) Tässä delegoidussa asetuksessa biokaasulla tarkoitetaan biomassaraaka-aineesta peräisin olevaa kaasua, joka tuotetaan kyseisen biomassaraaka-aineen ja fossiilisten raaka-aineiden yhteisessä käsittelyssä, jossa ne jalostetaan lopullisiksi nestemäisiksi ja kaasumaisiksi polttoaineiksi.

(3) Jotta biomassasta ja fossiilisista raaka-aineista yhteisessä prosessissa tuotettujen polttoaineiden uusiutuvan energian osuus voitaisiin ottaa huomioon direktiivissä (EU) 2018/2001 asetettujen tavoitteiden saavuttamisessa ja tuloksellisesti edistää kasvihuonekaasupäästöjen vähentämistä unionissa, direktiivin 28 artiklan 5 kohdassa edellytetään, että komissio antaa delegoidun säädöksen, jossa tarkennetaan menetelmä, jolla voidaan määrittää sellaisen biopolttoaineen ja liikenteessä käytettävän biokaasun osuus, joka saadaan fossiilisten polttoaineiden kanssa yhteisessä prosessissa jalostettavasta biomassasta.

([1]) EUVL L 328, 21.12.2018, s. 82.

(4) Jotta todentamiskustannukset ja testien paikkansapitävyys olisivat tasapainossa, delegoidussa säädöksessä sallitaan talouden toimijoiden käyttää joko radiohiilitestaukseen (^{14}C) perustuvaa yhteistä yhdenmukaistettua testausmenetelmää tai omia testausmenetelmiään, jotka voivat olla yritys- tai prosessikohtaisia. Sen varmistamiseksi, että markkinoilla käytetään yhteistä todentamismenetelmää, niiden talouden toimijoiden, jotka käyttävät pääasiallisena testausmenetelmänä jotakin muuta kuin radiohiilitestausta (^{14}C), olisi kuitenkin säännöllisesti tarkistettava tuotokset radiohiilitestausta (^{14}C) käyttäen, jotta voidaan todentaa niiden pääasiallisesti käyttämän testausmenetelmän oikeellisuus. Jotta talouden toimijat voivat totuttautua käyttämään radiohiilitestausta (^{14}C) toisen pääasiallisen testausmenetelmän kanssa, tämän menettelyn ensimmäisenä soveltamisvuonna sallitaan jonkin verran joustovaraa sen suhteen, mikä on hyväksyttävä poikkeaman prosenttiosuus pääasiallisen ja toisen todentamistestin tulosten välillä,

ON HYVÄKSYNYT TÄMÄN ASETUKSEN:

I LUKU

MENETELMÄ SELLAISEN BIOPOLTTOAINEEN JA LIIKENTEESSÄ KÄYTETTÄVÄN BIOKAASUN OSUUDEN MÄÄRITTÄMISEKSI, JOKA SAADAAN FOSSIILISTEN POLTTOAINEIDEN KANSSA YHTEISESSÄ PROSESSISSA JALOSTETTAVASTA BIOMASSASTA

1 artikla

Yleinen lähestymistapa ja soveltuvien menetelmien soveltaminen

1. Talouden toimijat, jotka käsittelevät biomassaa yhteisessä prosessissa, voivat kehittää laitoksensa rakenteeseen ja raaka-ainevalikoimaan soveltuvan yritys- tai prosessikohtaisen menetelmän biogeenisen hiilen pitoisuuden määrittämiseen. Tällaisen pääasiallisen testausmenetelmän tulee perustua tuotosten testaamiseen käyttäen joko ainetase- tai energiatasemenetelmää, tuotosmenetelmiä tai radiohiilitestausta (^{14}C) (eli radiohiilen havaitseminen tuotoksista AMS-menetelmän (kiihdyttimen massaspektrometria) tai nestetuikelaskennan (LSC) avulla).

2. Testausmenetelmästä riippumatta talouden toimijoiden on määriteltävä testausta varten järjestelmän rajoiksi koko jalostamo, bionesteitä ja fossiilista öljyä käsittelevä laitos tai laitos, joka käsittelee jätesyötteitä yhteisessä käsittelyssä. Yhteisesti käsiteltyjen polttoaineiden sekoittamisen muihin polttoaineisiin katsotaan olevan järjestelmän rajojen ulkopuolella. Radiohiilitestaus (^{14}C) on tehtävä ennen kuin yhteisellä käsittelyllä tuotettuja polttoaineita sekoitetaan edelleen muihin fossiilisiin polttoaineisiin tai biopolttoaineisiin, jotka eivät olleet mukana yhteisessä käsittelyssä.

3. Kun talouden toimijat raportoivat yhteisen käsittelyn tuloksista, niiden on annettava yksityiskohtaiset tiedot käytetyn testausmenetelmän paikkansapitävyydestä ja tarkkuudesta. Talouden toimijoiden on kirjattava virtojen tai lämpöarvojen mittauksissa havaitut epätarkkuudet ja ilmoitettava niistä pääasiallisen testausmenetelmänsä yhteydessä. Talouden toimijoiden on sovellettava samaa testausmenetelmää saman jalostamon eri käsittely-yksiköihin, bionesteitä ja fossiilista öljyä käsittelevään laitokseen tai laitokseen, joka käsittelee jätesyötteitä yhteisessä käsittelyssä. Jos nämä yksiköt eivät ole yhteydessä toisiinsa eikä niiden välillä ole virtoja, talouden toimijat voivat soveltaa niihin eri testausmenetelmiä. Kun kyseessä ovat laitokset, joissa käsitellään jätesyötteitä yhteisessä käsittelyssä, tätä menetelmää ja radiohiilitestaukseen (^{14}C) perustuvaa todentamista voidaan soveltaa vain, jos syötteistä voidaan kerätä luotettava ja edustava sarja otoksia, joiden avulla voidaan määrittää biopitoisuus syötteiden kokonaismäärässä.

4. Talouden toimijoiden on varmistettava, että valitun testausmenetelmän toteamisraja mahdollistaa biopolttoaineiden tai biokaasun odotetun osuuden mittaamisen prosessissa.

5. Kun talouden toimijat raportoivat yhteisen käsittelyn tuloksista käyttäen muuta kuin radiohiilitestaukseen (^{14}C) perustuvaa pääasiallista testausmenetelmää, niiden on tehtävä tuotoksille säännöllisesti radiohiilitestaus (^{14}C) todentaakseen järjestelmänsä suorituskyvyn ja käytetyn pääasiallisen testausmenetelmän tulosten oikeellisuus. Radiohiilitestaus (^{14}C) vaaditaan aina kun tuotoksen väitetään sisältävän biogeenistä hiiltä.

6. Talouden toimijoiden on dokumentoitava perusteellisesti yhteiseen prosessiin tulevan biomassan määrät ja tyypit, kun biomassaa käsitellään yhdessä fossiilisten polttoaineiden kanssa, sekä kyseisestä biomassasta tuotetun biopolttoaineen ja biokaasun määrät. Lisäksi talouden toimijoiden on esitettävä näiden tietojen perusteeksi näyttöä, mukaan lukien 1 kohdassa tarkoitetun pääasiallisen kontrollitestausmenetelmän tulokset ja 5 kohdassa tarkoitetun todentamismenetelmän tulokset; kun kyseessä on biologista alkuperää olevan vedyn osuuden määrittäminen, on esitettävä 5 artiklassa tarkoitetun todentamismenetelmän tulokset.

2 artikla

Ainetasemenetelmä

1. Jos käytetään ainetasemenetelmää, talouden toimijan on tehtävä täydellinen ainetaseanalyysi syötteiden ja tuotosten kokonaismassasta. Ainetasemenetelmällä on varmistettava, että kaikkien tuotosten biopitoisuus on oikeassa suhteessa syötteiden biopitoisuuteen ja että radiohiilitestauksen (^{14}C) tuloksissa yksilöidyn biogeenisen materiaalin osuus on kohdennettu kuhunkin tuotokseen. Kuhunkin tuotokseen on sovellettava muuntokerrointa, joka parhaiten vastaa radiohiilitestauksen (^{14}C) tulosten avulla mitattua biopitoisuutta. Tuotoksessa on otettava huomioon massa, joka menetetään poistokaasuina, nestemäisenä teollisuuden jätevetenä ja kiinteinä jäännöksinä. Ainetasemenetelmässä on analysoitava tarkemmin raaka-aineiden ja tuotteiden ominaisuuksia, esimerkiksi lopullisella ja suuntaa-antavalla analyysilla järjestelmän massavirroista.

2. Jos ainetasemenetelmä on pääasiallisesti käytetty testausmenetelmä, talouden toimijoiden on otettava laskennassa huomioon raaka-aineissa sekä tuotantoprosessin tuotoksissa oleva kosteus ja muut kuin polttoaineista johtuvat epäpuhtaudet.

3 artikla

Energiatasemenetelmä

Jos käytetään energiatasemenetelmää, biogeenisen komponentin energiaosuus kaikista öljynjalostamon yhteiskäsittelyvaiheen tuotoksista on määritettävä yhtä suureksi kuin jalostamon syötteen biogeenisen komponentin energiaosuus. Energiatasemenetelmällä on kirjattava biomassan ja fossiilisten raaka-aineiden energiasisältö sekä yhteiskäsittelylaitokseen tuleva prosessienergia. Sekä biomassan että fossiilisten raaka-aineiden energiasisältö on laskettava käyttäen raaka-aineen massaa ja sen tehollista lämpöarvoa (megajouleina kilogrammaa kohti). Biofraktiota, joka lasketaan jakamalla bioenergiasyöte kokonaisenergiasyötteellä, on sovellettava kaikkiin yhteiskäsittelyssä syntyviin polttoainetuotoksiin, jotta voidaan määrittää tuotettujen lopullisten polttoaineiden biopitoisuus. Kuhunkin tuotokseen on sovellettava muuntokerrointa, joka parhaiten vastaa radiohiilitestauksen (^{14}C) tulosten avulla mitattua biopitoisuutta.

4 artikla

Tuotosmenetelmät

1. Kun käytetään tuotosmenetelmää, talouden toimijat voivat käyttää polttoaineen yhteiskäsittelyprosessiin sovellettavan tuotoskertoimen määrittämiseksi jompaakumpaa seuraavista menetelmistä:

a) Tuotosmenetelmä A. Eri tuotteiden tuotokset todetaan ja kirjataan ensin kun käsittely-yksiköissä käytetään ainoastaan puhdasta fossiilista raaka-ainetta tai, tietyissä tapauksissa (esim. rajalliset pitoisuudet) kaupallista tuotantoa edustavissa koeyksiköissä. Sen jälkeen syötevirtaan lisätään osuus biomassaraaka-ainetta, ja todetaan ja kirjataan sen vaikutus tuotoksen kasvuun. Biopitoisuus kohdennetaan tämän jälkeen kuhunkin tuotteeseen suhteessa sen tuotannon kasvuun. Kukin tuotoskerroin pätee ainoastaan niiden viitesyötteiden ja -prosessiolosuhteiden suhteen, joiden osalta se on todettu. Talouden toimijat voivat määritellä eri prosessien ja toimintaolosuhteiden osalta erilaisia tuotoskertoimia. Jäsenvaltiot voivat tässä asetuksessa säädettyjen sääntöjen mukaisesti määritellä tuotoskertoimet, joita talouden toimijoiden on käytettävä niiden alueella. Jos käytetään eri tuotoskertoimia, on suoritettava radiohiilitestaus (^{14}C) joka kerran, kun käytetään uutta tuotoskerrointa, ja viitesyötteiden ja -prosessiolosuhteiden välinen korrelaatio on tarkistettava ja sitä on tarvittaessa päivitettävä.

b) Tuotosmenetelmä B. Tällä menetelmällä luodaan yhteys yhteiskäsittely-yksikön biosyötteen ja biotuotoksen välille. Muuntokerroin määritetään käsittelemällä useita raaka-aine-eriä tunnetuissa yhteiskäsittelyolosuhteissa, joissa otetaan huomioon muun muassa järjestelmän syötteiden ja tuotosten kaikki ominaisuudet. Kun tämä tuotoskerroinkorrelaatio on määritetty, sitä voidaan soveltaa samantyyppiseen ja -laatuiseen biogeeniseen raaka-aineeseen, jota käsitellään samassa yhteiskäsittely-yksikössä samoissa toimintaolosuhteissa.

2. Talouden toimijat voivat käyttää tuotosmenetelmiä pääasiallisena testausmenetelmänä vain, jos järjestelmä pidetään niiden määrittelemissä viitetoimintaolosuhteissa, myös raaka-aineiden laadun osalta. Jos talouden toimijat käyttävät tuotosmenetelmää, niiden on käytettävä radiohiilitestausta (^{14}C) kontrollimenetelmänä, jonka avulla tuotoskerroin todennetaan ainakin jos viitetoimintaolosuhteita muutetaan, ja 6 artiklan mukaisesti.

3. Talouden toimijan on osoitettava, että laitos toimii jatkuvasti tunnetuissa yhteiskäsittelyolosuhteissa, tekemällä kullekin biosyötteelle radiohiilitestaus (^{14}C), jonka avulla lasketaan sen muuntokerroin.

5 artikla

Biologista alkuperää olevan vedyn osuuden määrittäminen

1. Jos tuotantojärjestelmässä yhteiskäsitellään biologista alkuperää olevaa uusiutuvaa vetyä, talouden toimijoiden on dokumentoitava ja esitettävä todisteet vedyn alkuperästä sekä todisteet siitä, että

a) vetykäsittely-yksikköön tai muuhun yhteiskäsittely-yksikköön tulevaa vetyä ei ole laskettu uusiutuvaksi energiaksi muualla, jotta voidaan välttää kaksinkertainen laskenta, ja

b) vetykäsittely-yksikköön tai muuhun yhteiskäsittely-yksikköön tuleva vety on sisällytetty lopulliseen polttoaineeseen sen sijaan, että sitä olisi käytetty ainoastaan epäpuhtauksien poistamiseen.

2. Talouden toimijat voivat käyttää yhteistä jalostamon alkuaineanalyysiä, kuten CHN-testiä (hiili, vety, typpi), materiaalin vetypitoisuuden määrittämiseksi ennen vetykäsittelyä ja sen jälkeen, jotta voidaan osoittaa, onko polttoaineen vetypitoisuus lisääntynyt. Talouden toimijat voivat ottaa tällaisen lisäyksen huomioon tuotoksen suurempana biopolttoaineen tai biokaasun osuutena. Vedyn toimittajan tai talouden toimijoiden on annettava todistus vetykäsittelyssä tai yhteiskäsittelyssä käytetyn vedyn biologisesta alkuperästä, jos ne ovat myös tuottajia ennen käyttöä.

II LUKU

SELLAISEN BIOPOLTTOAINEEN JA LIIKENTEESSÄ KÄYTETTÄVÄN BIOKAASUN OSUUTTA, JOKA SAADAAN FOSSIILISTEN POLTTOAINEIDEN KANSSA YHTEISESSÄ PROSESSISSA JALOSTETTAVASTA BIOMASSASTA, KOSKEVIEN TALOUDEN TOIMIJOIDEN VÄITTEIDEN TODENTAMINEN

6 artikla

Radiohiilitestaukseen (^{14}C) perustuvaa menetelmää koskevat vaatimukset

1. Talouden toimijoiden on suoritettava radiohiilitestaus (^{14}C) käyttäen AMS-menetelmää (kiihdyttimen massaspektrometria). Ne voivat kuitenkin vaihtoehtoisesti soveltaa nestetuikelaskentaa (*Liquid Scintillation Counting, LSC*), jos biopitoisuuden odotetaan olevan vähintään 1 tilavuusprosentti ja jos näyte soveltuu testattavaksi tällä menetelmällä, erityisesti nesteessä olevien hiukkasten osalta.

2. Talouden toimijoiden on varmistettava, että biopitoisuus voidaan havaita ja määrittää luotettavasti radiohiilitestausta (^{14}C) varten valitulla testityypillä. Niiden on annettava yksityiskohtaiset tiedot tulosten paikkansapitävyydestä ja tarkkuudesta.

3. Radiohiilitestauksessa (^{14}C) on myös määritettävä biogeenisen hiilen hävikki, joka johtuu prosessista, jossa biogeenisestä raaka-aineesta poistetaan happea, vertaamalla syötteessä ja tuotostuotteissa olevia biogeenisen ja fossiilisen hiilen määriä.

4. Jos radiohiilitestauksessa (^{14}C), kun sitä käytetään tuotoksen biopitoisuuden määrittämisessä toisena todentamistestausmenetelmänä, havaitaan absoluuttisesti mitattuna yli 1 prosentin poikkeama talouden toimijan käyttämän pääasiallisen menetelmän tuloksiin verrattuna, vain radiohiilitestauksen (^{14}C) arvoja on pidettävä pätevinä. Tämän menettelyn ensimmäisenä soveltamisvuonna talouden toimijat voivat soveltaa 1 prosentin sijasta korotettua 3 prosentin poikkeamaa absoluuttisesti mitattuna, kunnes ne saavat testausmenetelmänsä hienosäädettyä. Lisäksi talouden toimijan on tarkistettava pääasiallista testausmenetelmäänsä korjatakseen tällaiseen poikkeamaan johtavat järjestelmävirheet ja tarvittaessa kalibroitava testausmenetelmä.

5. Pääasiallisen menetelmän mukaan tehtävän testauksen ja toisena todentamistestausmenetelmänä käytettävän radiohiilitestauksen (^{14}C) suorittamistiheys on määritettävä ottaen huomioon yhteiskäsittelyn keskeisten parametrien monimutkaisuus ja vaihtelevuus siten, että voidaan varmistaa, että biopitoisuutta koskevat väitteet vastaavat kaikkina aikoina niiden todellista osuutta. Talouden toimijoiden on laskettava biopitoisuus vähintään kunkin erän tai lähetyksen osalta. Ellei sovelleta menetelmää, jolla voidaan kartoittaa kunkin erän tai lähetyksen tuotoksen hiilipitoisuuteen liittyvät toimintaolosuhteet, radiohiilitestaus (^{14}C) on suoritettava aina kun raaka-aineen koostumuksessa tapahtuu perusolosuhteisiin verrattuna yli 5 prosentin muutos biogeenisen syöttöaineen osuudessa tai kokonaismassaan sisältyvän vety- ja katalyyttisyötteiden määrässä taikka prosessiparametrien osalta prosessilämpötilassa absoluuttisina lukuina mitattuna [K] tai prosessipaineessa absoluuttisena paineena mitattuna [Pa] taikka tuotteen koostumuksessa. Tuotteen koostumuksen parametrien arvioinnin tulee perustua hiilen, hapen ja typen alkuaineanalyysiin sekä vesi- ja kiintoainepitoisuuden analyysiin. Radiohiilitestaus (^{14}C) on suoritettava joka tapauksessa vähintään 4 kuukauden välein.

7 artikla

Tietojen kirjaaminen, prosessinvalvonta, tarkastus ja poikkeamista ilmoittaminen

1. Jos talouden toimijat väittävät, että niiden markkinoille saattamassa polttoaineessa on tietty osuus biopolttoaineita tai biokaasua, niiden on säilytettävä näytteitä sekä mittaustietoja ja laskelmia vähintään kahden vuoden ajan. Talouden toimijoiden on annettava sertifiointielimille ja niiden tarkastajille kaikki mahdollisuudet tutustua tällaisiin näytteisiin, asiakirjoihin ja muuhun näyttöön. Talouden toimijoiden on laadittava yksityiskohtainen kuvaus käyttämästään pääasiallisesta testausmenetelmästä, mukaan lukien tiedot sen paikkansapitävyydestä ja tarkkuudesta, jotka on myös todennettu radiohiilitestauksen (^{14}C) avulla, sekä sen soveltamismenettely.

2. Jotta vältetään poikkeamien riskit ja helpotetaan jalostamojen tai muiden yhteiskäsittelylaitosten polttoaineiden biopitoisuutta koskevien väitteiden paikkansapitävyyden jälkikäteistarkastusta, talouden toimijoiden on sovellettava yleistä ainetasejärjestelmää, joka osoittaa biogeenistä alkuperää olevan osuuden syötteessä ja tuotoksessa. Niiden on suoritettava tämä ainetaselaskelma pääasiallisen testausmenetelmän ohella, jotta voidaan tarkistaa ja vertailla kummankin menetelmän avulla saatuja tuloksia, jotka koskevat tuotettujen lopullisten polttoaineiden biopitoisuuden arviointia.

3. Jos talouden toimijat sekoittavat jalostamon tai muun yhteiskäsittelylaitoksen puitteissa yhteiskäsittelyn tuotoksen muiden polttoaineiden kanssa, niiden on käytettävä ainetasejärjestelmää, jonka avulla biomassasta tuotetut polttoaine-erät, joita käsitellään fossiilisten polttoaineiden kanssa yhteisessä prosessissa, voidaan sekoittaa muihin polttoaineisiin, ja joka antaa samalla asianmukaiset tiedot erien ominaisuuksista ja koosta direktiivin (EU) 2018/2001 30 artiklan mukaisesti.

4. Sertifiointielinten tarkastajien havaitsemia poikkeamia biopolttoaineiden tai biokaasun osuuksissa talouden toimijoiden markkinoille saattamassa polttoaineessa on käsiteltävä merkittävinä vaatimustenvastaisuuksina, ja niistä on ilmoitettava välittömästi vapaaehtoisille järjestelmille tai muille sertifiointijärjestelmille, joilla todennetaan, että biomassasta peräisin oleva polttoaine on direktiivin (EU) 2018/2001 29 artiklan 2–7 ja 10 kohdassa säädettyjen kestävyyskriteerien ja kasvihuonekaasupäästöjen vähennyksiä koskevien kriteerien mukainen.

5. Jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset voivat myös todentaa talouden toimijoiden väitteet, jotka koskevat biopolttoaineiden tai biokaasun osuutta niiden markkinoille saattamissa polttoaineissa, käyttämällä tämän asetuksen 6 ja 7 artiklassa tarkoitettuja menetelmiä. Kaikista näissä tarkastuksissa havaituista poikkeamista on välittömästi ilmoitettava sertifiointielimelle ja vapaaehtoiselle järjestelmälle tai muulle sertifiointijärjestelmälle, joka on varmentanut väitteet.

6. Jos sertifiointielimet tai jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset tekevät tällaisia ilmoituksia, asianomaisen sertifiointijärjestelmän on ryhdyttävä välittömästi toimiin tutkimalla asiaa. Jos tutkimus vahvistaa sertifiointielimen tai jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen havainnot, sertifiointijärjestelmän on käsiteltävä poikkeamia merkittävänä vaatimustenvastaisuutena ja keskeytettävä välittömästi talouden toimijan sertifikaatin voimassaolo.

7. Väitteiden paikkansapitävyyden oikaisemiseksi väitteiden uudelleenlaskemisen perustana käytetään tarkastuksissa vahvistettuja alhaisempia arvoja. Lisäksi sertifiointijärjestelmien on kehotettava talouden toimijaa tarkistamaan testausmenetelmiään muun muassa tällaisiin poikkeamiin johtaneiden järjestelmävirheiden korjaamiseksi.

8. Talouden toimijan toteuttamien toimenpiteiden tuloksellisuus on varmennettava sertifiointielimen uudella tarkastuksella ennen kuin sen sertifikaatin voimassaolon keskeytys voidaan peruuttaa.

III LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

8 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 5 päivänä kesäkuuta 2023.

Komission puolesta
Puheenjohtaja
Ursula VON DER LEYEN